

TOT, ÉS U?

Haviem arriat les bambolines on hi havia pintats uns núvols esfilagarsadissos. L'un dels del meu grup deia que les bambolines, amb coloraines i tot, treuen grandària a l'escenari; un altre, que el cel, per natura, no sempre és nebulós i, si ho és, hi podem imaginar o descobrir múltiples aparences: ciclops, harpies, centaures o unicorns galopants i lluminosos, a la vora dels estanys celestes que blavegen encerclats de negrors crestapinyades. O bé déus i deesses amb ulls humans, que boteixen, es desinflen i es desintegren. I tantes d'altres figuracions o simulacres que ens airegen i allarguen les hores. L'un i l'altre venien a dir, dels dins estant de llurs rigorosos impermeables, que eren hostils a les bambolines, i que valia més arraconar-les a les golfes. —*I els bastidors, doncs?* Amb el mar pintat com a fons, les teles laterals tan sòlidament fixades i sàviament decorades, allunyen com cal el fons tràgic o bucòlic de l'escenari, i evoquen, amb realisme i naturalitat, el rocam que limita la costa. ¿No us passa, sempre que sortiu en mar i foregeu, que les roques aparenten bastidors gegants, sovint estranyament i misteriosament simètrics? Protegeixen les cales, les platges, les torrenteres i els rosts pedregosos. Ja un terç observa que cap aspecte de la natura no pot ésser minvat ni reduït, i que cal retirar també, o suprimir, els bastidors. —*I el mar, doncs?*, diu el més primmirat del grup, ja amb les aletes calçades, l'escafandre cenyit i els flasconassos ajustats. Però, oh fet novell! Oh meravella!: el mar, la Mar, era allà mateix, real i irreductible. Tot deixant-se d'accessoris —que el temps empolsa, enteranyina i fa malbé— els actors i els tramoistes s'han cabussat amb el mateix engrescament amb què desobeeixen el director, malmasteguen els versos i gangrenen la poesia, i han afonat llargament i pregonament. Quan els qui havíem romàs apagàvem la bateria davantera i, simultàniament, desarmàvem les embarcacions, un bus gallard ha emergit d'un escotilló amagat, protegit per un fúlgid escafandre blanc i armat com un cavaller feudal. Reposadament i sibil·lina, ha dit: —*A/ fons esquerp de la vostra mar és on brollen més fonts d'aigua dolça*. Hem sortit pel portaló d'urgència i hem petjat sorra nova. I ens demanàvem: ¿Érem ara mateix, i de cop, a l'escenari i a la platja? ¿Bambolines i bastidors, de ficció o de natura, són uns? L'escafandrer que ha emergit a mitja badia ¿era el mateix bordegàs de l'escena? Llums

de l'encesa, del reganer i de la bateria ¿són estels en la vasta bambolina celeste?
Gertrudis ¿és Pilar, Sumpta, Elvira o Constança?

J. V. Foix

Tocant a mà...